

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΞΙΑΝΟΥ

[Handwritten signature]

ΖΑΚΥΘΙΝΟΣ—ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ
Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ ΎΣΤΗ ΝΑΠΟΛΙ
ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΡΑΞΕΝΑΔΑΙΣ ΤΟΥ ΣΠΟΥΡΓΙΤΗ
ΎΣΤΗΝ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗΝ ΤΗΣ ΜΠΟΝΕΪΣ
ΎΣΤΟ ΣΠΗΤΑΛΙΟ ΤΟΥ ΜΑΡΤΙΝΕΓΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΝΤΑΙ ΥΠΟ

[Handwritten signature]

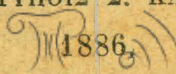
Α. Π.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ. 52.Φ10.0022

ΖΑΚΥΝΟΣ—ΤΥΠΟΙΣ Σ. ΚΑΤΟΚΕΦΑΛΟΥ ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

1886

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΖΑΚΥΘΙΝΟΣ—ΣΗΟΥΓΙΤΗΣ

(ἐκδοσις πέμπτη)

Γεῖα καὶ τὸ μεροδοῦλί μου, τραγούδια τ' ἄγγελου μου,
καὶ φούχτα ἅφ' τὸ χρυσόχωμα τοῦ ζηλευτοῦ νησιοῦ μου.

Ὅσο ἔχω ἐγὼ τῇ Ζάκυθος τὰ πῆλινα κενάτια,
δὲν ἔχω πλούτηα, ἀρχοντικά, καὶ δόξαις, καὶ παλάτια.

Κι' ὁμπρὸς τῇ Κήπου, τῇ Βαρκίς, 'ς τ' Ἀργάσι 'ς τὸ Κρονόρι,
Φαρούλια Λόντραις, Νάπολαις, Παρίσι καὶ ἄλλα μέρη.

Ποῦ ἄλλου θὰ ἰδῶ Βουνά, Σκοπό, Ψηλώματ', Ἀκρωτήρι,
γαρδοῦμ' Ἀναληψιώτικη καὶ Ἀε-Λύπιου πνευγύρι;

Ποῦ ἄλλου θαύρῳ τόση ὡμορφιά, τὸς ἄστρα καὶ λουλούδια,
τόσαις καμπάναις καὶ χαράς καὶ ἐρωτικὰ τραγούδια;

Ποῖς πάτησε τὸ χῶμά σου, χρυσό μου μουσκονίσι,
καὶ ἔφυγε δίχως στεναγμό καὶ δίχως νὰ δακρύσῃ;

Στράτα-μαρίνα, Πόχαλη, Ἄμμε, Πλατύφορέ μου,
μὲ τὰ γιδάκια τῆς αὐγῆς ποῦ θὰ εἶς ἔρω ποτέ μου;

Δὲ σ' ἀπαρνοῦμ' ἐν ὅσῳ ζῶ, γλυκό μου μαντολάτο,
κρασάκι νερό, ραδίκιο μου, παστέλι μυρωδάτο!

Ποῦ πρῶτο νὰ σοῦ θυμῇθῳ, γλυκειά μου Ζακυθοῦλα,
δίχως λαχτάρα καὶ καὶμὸ καὶ χτύπο 'ς τὴν καρδοῦλα;

Νυχτούλαις μου ἀστροφόλιστικαὶ καὶ μουσκοβολισμέναις,
ἔτσι προβαίνετε καὶ ἄλλου γλυκειαῖς καὶ ἐρωτεμέναις;

Ποῦ ἄλλου, ὦμὲ θὰ μὲ ζυπνῆς, κιτάρ' ἀρμονικία μου,
ν' ἀκούω τὰ πάθηα τοῦ ἐραστῆ καὶ νὰ χτυπᾷ ἡ καρδιά μου;

Ποῦ βγαίνει ἔτσι γλυκὴ δροσὴ καὶ εὐωδιασμέν' ἡ αὐγούλα;—
Πάντα ἔχεις ἀνοιξί γλυκειά, ὥραία μου Ζακυθοῦλα!

Τῇ Κυριακῇ τὸ ζῦπνημα μὲ λύνει, μὲ ζουρλαίνει,
ν' ἀκούς αἰγιουλὰκια ὀλόμ πλαβα καὶ ὁ Ἅγιος νὰ σημάινη.

Καὶ ὅταν περάσουν τὰ νερά καὶ ἔλθῃ τὸ καλοκαίρι,
καὶ τὰ διπλοτζαντσαμίνια μου ν' ἀκούς 'ς ὅλα τὰ μέρη.

Λαμπρογιόρτο μεσήμερο δὲ σθεύσαι ἅφ' τὴν καρδιά μου,
πῶχω ἀντὶν-ντὶν γιδούλωνε τερπνὸ νουούρισμά μου!

Ποῦ ἀγραγινάραις θὲ ναύρω, φρισοριγναδούλαις,
σαλίγια, καπαρόμηλα καὶ φρέσκια μαριδούλαις;

Καρναβαλάκι μ' ὁμορφο καὶ πολυχαπημένο,
ποῦ θὰ σ' εὐρῶ ἔτσι ζουρλό μὲς τ' ἄνθη σου ντυμένο;

Καὶ ποῦ θ' ἀκούσουν τὸ στερνὸ τ' ἀπόγειμα τ' αὐτιά μου
τὸ λυγρὸ καμπάνισμα ἔφ' τῇ Μαρτιώτιστά μου;

Κάθε ἀντίτυπο ποῦ δὲ φέρνει τὸ παρχακτινὸ μου μονο-
γράφημα καταδιώχεται.

ΣΤΟΙΒΑΤΕΙΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ποῦ θὲ νὰ κάμω κούλουμα μ' ἑλθαῖς, μὲ κουνουπίδια,
μὲ σκόδρα, μ' αὐγοτάραχα, ἔχταπόδια καὶ κρεμμύδια;
Ψαρομάτα, χαίρετισμοὺς ποῦ θὲ ναυρῶ 'ς τὰ ξένα;
Ποῦιδύο ἢ ἀσπρίαις τὰ φτάζωμ' αἰκαῖ ποῦ κουκιά 'ψημμένα;
'Αγιοπαντήτικο βαγὶ μὲ τσῆ μακρῶς σου κλώνους,
ποῦ θὰ σὲ ἰδῶ νὰ κρεμαστῆς νὰ 'πῶ ἰσὲ πολλοὺς χρόνους;»
Ποῦ ἄλλοῦ σὲ κόβουν μὲ χαραῖς, μὲ συμπάρα καὶ μὲ οὔρρα,
χριστοπαρामονιάτικη τοῦ τόπου μου Κουλούρα;
Ποῦ ἄλλοῦ Μεγάλο—Σάββατο ΚΟΜΜΑΤΙ θὰ γροικῆσω,
Μὲ τὸ κλειδί 'ς τὸ στόμα μου τὴ βίκα νὰ τσακίσω;
Ποῦ ἀντέτια; ποῦ Βλαχέρενα σὲ ξέναις πολιτείαις;
Ποῦ ἀλιάδαις, σκροδοστούμπια μου κι' Αἰ-Λάζαρου φωταῖς;
'Αρμονικιά μου νιάκαρα καὶ μελωμένα σῦκα,
τυράκι 'ντόπιο, πρέντζα μου καὶ πῆλινή μου βίκα,
μουρλο-Σαράντη, 'Αγγελικὴ, βατζέλια μὲ ιεβοθήθειά σου»,
καννόνα μου, θεατράκι μου μὲ τὰ ρεντίκολά σου,
οὐλά σας μυριονόστιμα! ἄχ, πῶς νὰ σᾶς ἀφήσω;...—
"Ὅχι, μὲ σᾶς ποῦ ἐρέθηκα ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ ΘΑ ΨΟΦΗΣΩ!

1. Ἰανουαρίου 1884.

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ 'Σ ΤΗ ΝΑΠΟΛΙ

(ἔκδοσις τρίτη)

Τώρα κ' ἐγὼ ποῦ ἐγλέντησα τῆς νηότης μου τὰ χρόνια
'Σ τὰ θεάτρα, 'ς τὰ κρασοπουλειὰ, 'ς τὰ club καὶ 'ς τὰ σαλόνια...
'Ποῦ γέμμα εἶχα τὴν τσάτσαρα, τὴ σκαμπαβία χλαμύδα,
Παντιέρα μου τὸ κότολο καὶ τὴν κιτάρ' ἀσπίδα!
Κ' ἐθαῖρρα πῶς 'βασίλευα, μὲ 'ς τὰ 'ς γερνά, ὁ καῦμένος,
Σ' οὐλα, 'ς ὀρπίδαις κι' ὄνειρα, εὐγῆκα γελασμένος...
Τώρα 'ποῦ λέω, πετάζανε δόξαις, χαραῖς καὶ λούσα,
Γλέντι 'ς γερνὸ μ' ἀπόμεινε ἡ κατρουλιάρα, ἡ Μοῦσα!
Κλάψαις, χοροὺς χολιάσματα, ζήλεια, φιλή, κανάκια,
Τὰ βρῖσκω ἐγὼ 'ς τῆς Μούσας μου, τὰ πυργωτὰ σηθάκια!
Μοῦσα μ' ἐμπρὸς, 'ς τὴ Νάπολι, ἐκλίνῃσέ με τώρα,
'Σ τὴ Νάπολι τὴ ζηλευτὴ, τὴν 'ἐκκουρμένη χώρα.
'Σ ἐκείνη τὴν πολυκοσμῆ, πῶχασα νοῦ καὶ μάτια.
'Σ τοὺς δρόμους τοὺς ἀτέλειωτους, 'ς τὰ θεατρὰ καὶ παλάτια!
'Εκεῖ ποῦ σιδηροδρόμοι, Φλαρέοι καὶ γυρολόοι,

Τραμβᾶ, καρότσιαις, ἄλογα, θεατρίνοι, τρατολόοι,
Κόντηδες, μέμπρα, ὀδηγοί, γραφίσκοι, λούτσοι κι' ἄλλοι,
'Ὅπου σταθῆς σοῦ κάνουνε ταμποῦρλο τὸ κεφάλι!
Φέρειμ' ἐκεῖ π' ὅ,τι νὰ θῆς τὸ τρεῖς μὲ δύο κατρίνια,
'Σ τὴν ἀφθονιά τοῦ μούσουλου 'ς τοῦ μπακαλάου τὴ φτήνια!
'Εκεῖ ποῦ μ' εἴκοσι λεφτὰ τὰ ὀσρεῖδια τ' ἀηδιάζεις,—
Τσῆ Στρατὰ--Μαρινούλας μας, Σάντα Μουτσία, πῶς 'μοιάζεις!
Μὰ τί... 'ς τὰ τόσα γιαικὰ ποῦ ρούρηξα δὲν εἶδα,
Μιὰ νόσιμη, ζακυθινιά, τοῦ βράχου πεταλίδα!

* * *

'Κύτταζα κ' ἔχασκα παντοῦ, ὅπου καὶ νὰ 'περνοῦσα,
Τσῆ πρόοδος τὰ τεχνάσματα, τσῆ... Χαλμῆς τὰ λούσα.
Βρίσκομαι 'ς τὴ Βασιλικὴ τὴ Βίλα,—παλαβόνω!—
'Σκέφτηκα πῶς 'κατῶρθωνα μ' ἐν' ἀναγκαστῶ τῇ μόνο,
Νὰ χτίσω 'ς τὸ νησάκι μου ἀπίστευτα παλάτι,
Νῆμαι γιὰ κάθε ταλαρᾶ καὶ κάθε ἀριστοκράτη!
Τί κίνησι, τί χλαλοή, τί κόσμος, τί βαβούρα!
Κ' ἕνα πασέλι πουθενά! πούπετα μία φριττούρα!
Σὲ τέτοιο γλέντι ἀδιάκοπο, σὲ τέτοιο λ.φ. μεγάλο,
Νὰ μὴν ἀκοῦς ἕνα αἰμπιμ--μπάμιν, αἰξιδίν, αἰμπαμπάκινη ἄλλο!
Πηγαίνω 'ς τὸ Πόζι λυπο... παράδεισο, κυττάζω
Τὴν καλλονή, τὴ θέα του, ἀχόρτατος, θαυμάζω.
'Εκεῖ τραγούδια καὶ χαραῖς, φαγῆ, χοροί, κρεπάλη,
Μπίραις, κρασιὰ, ποδόγυροι κι' ὅσ' ἄλλα ὀνοῦς σου βάλλει...
Μὰ γὼ κ' ἐκεῖ ἀναστέναξα... μέσα 'ς τὴν τόση ἀντάρα,
Μοῦ 'γύρευε ἡ καρδουλά μου ζακυθινιά κιτάρα!
'Πάρε μαχαῖρι σφάζε με!» ν' ἀκούσω μιὰ ριμνούλα...
'Εὑπνῆσ' ἀπὲ μου» δόσε μου καὶ σᾶς τ' ἀφίνω οὐλα!

* * *

Τὶ συρρόη καὶ ξαφνικὸ 'ς τὸ «Κόρσο Γαριμπάρδην»;
Μπάνταις, σημαῖαις, καπίτολα, ἀφίδες καὶ σαντάρδοι...
Γιορτάζουνε τὴ μνήμη του, νὰ κι' ἄλλοι, ἀκόμα, πόσοι!...
Περνᾷ γιὰ ὥραις ὁ λαός... μὰ, 'ς τὴν ὁρμὴ τὴν τόση,
Δὲν ἀγροικῶ μία καμπανιά!—Ποῦσας Ἀγίοι μου Πάντες,
Ποῦ τὸ καμπαναρεῖό σας κάνει γιὰ χίλιας μπάνταις!;
Μωρ' ἕνα αἰζήτω!» τίποτα! μία φωνή!... δύο συμπάρα...—
Ποῦσαι, καῦμένε Μανουή;... καληώρα σου Τζωρτζάρα!

Ἄνασσα, ἀναγκάστηκα, μοῦρχετο νὰ φωνάξω
Τὸν, ποῦ ἀνὰ τὸν ἀπὸ τὸν δρόμο μου ν' ἀλλάξω!
Ι. Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Παράδαιρε, παράδαιρε, 'ς τὸ Κοιμητῆρι, φτάνω
 Κι' ἀφ' τὸν πολὺ μου θυμασμὸς οὔτε σκυρὸ δὲν κἀνω!
 'Μπῆκα σὲ χῶρ' ἀπὸ Σταυροῦς, σὲ μαρμαρένια πόλι,
 'Στὴν κἀμπο τοῦ κυπαρισσιῦ, τῇ ἐτηῇ, τὸ περιβόλι...
 Μῆσα τῇ μύριας ἄρικλαις, τῇ τέφρῳ, ποῦ 'Θωροῦσα,
 «Πούθενε 'μπῆκα, ποῦ θὰ 'βγῶν' σὰν παλαδὸς βωτοῦσα.
 Τὰ μύρια τ' ἄνθη, ἡ χάρι του, τόσο γλυκὰ μαγεύει,
 Ποῦ κι' ἀπὸ ζῶντάς του κἀνεις μιά θέσι ἐκεῖ γυρεύει!
 Μὰ ἐγὼ, τὸ 'Ρώσση, τῇ συκαίς, τὸν 'Αναμόμυλό μου
 Δὲν τ' ἀπκροῦμαι... Θέλω ἐκ εἴ, τῇ γλίναις τὸ Σταυρὸ μου!
 Δὲ θέλω μάρμαρα κ' ἐτηαίς, ἐκεῖ χορταριασμένους,
 Τῇ τσουτσομίδαις, τῇ σθωνιαίς, τῇ βάτους παταμένους

* * *

"Αχ, πῶς πονεῖς καρδοῦλά μου μακρυὰ ἀφ' τῇ Ζέκυθό σου....
 Γιὰ νὰ σοῦ σβῶ τῇ λάρῃ σου, τῇ θλίψι, τὸν καῦμό σου,
 Καὶ 'ς τοῦ Re Bomba σ' ἔμπασα τὸ γκερὴν παλάτσο ἀκόμα,
 Πῶμεναι κρῶς κι' ἀναίσθητος, μ' ὀλκνοῖχτο τὸ σῶμα!
 Μὲ 'πῆρε ὁλοῦθε, ὁ ὀδηγός, μῶδειξε τῶνα τ' ἄλλο—
 Ποῦ ἀκέρτονται οἱ Αὐλάτορες, ποῦ κἀνουνε τὸ Ballo,
 Τὴν κλίνη τῇ Βασιλίσσας, τὰ δυό τῃ κατρογυάλια,
 Τὸ θρόνο, τοῦ Βιτόριου τὴν 'Ξακουστὴ medaglia.
 'Εδῶ δαμάσκα, ἐκεῖ χρυσὰ, μαζάκια, λαθαμῆδες,
 Κάδρα τοῦ Μικελάγγελου, πολυελαίους, σφάδες—
 Καί, ποῦ νὰ ξέρεῖ... μῶδειχνε θρόνους, ἑστούς, διδάνια
 Κι' ὁ νοῦς μου ἐβούταε 'ς τὰ γλυκὰ, τῇ Πέτρηναις τὰ μπάνια!
 Τὰ Κόκκινα Σπητάκια μου, 'θυμότανε ἡ ψυχὴ μου,
 Τῇ Γαῖδουροταβέρνῃ μου καὶ τὸ Πιριπιμπί μου!

* * *

Νῆναι τῶν "Αἰῶ Πάντω μας κ' ἐγὼ... νῆμαι 'ς τὰ ξένα!—
 Μὰ δὲν ἤξερτε τί θὰ 'πῇ... οὔλα σκοτεινιασμένα,
 Οὔλα σαχλά κι' ἀνάποδα! Καὶ δρόμους καὶ Παλάτια
 Τὰ 'θώρεαι ἀπαρηγόρητος, μὲ δακρυσμένα μάτια!
 "Ετρεχα ὁλοῦθε, σὰ ζουρλὸς τῇ Στάτουαίς 'ς τὰ Σπητάλια,
 'Εκεῖ ποῦ φτάνουν τῇ ἄζουλαίς, τὰ γάντια, τὰ κοράλια,
 Εἰς τὰ Μουσεῖα τ' ἀγύριστα, 'ς τὰ νέα τους Γαλαρία,
 'Μὰ ἐγὼ δὲν εἶχα γιατρεμό... πικρηγορὶ καμμία!
 'Θυμόμουνε τοῦ πόντου μας τὸ κλάσο! τῇ καπνούραϊς,
 Τῇ μπάντι, τὰ σημάμια, τὸ Μῶρο, τῇ φουτούραϊς,
 Τὸ στρίμωμα τοῦ βελεσιῦ, τῇ ἐνδρόμους τὰ σπαλλάρα,

Τὸ Δέντρο, τὴν Καλύβα μου, τῇ θάρκαϊς, τὴν κιτάρῃ.
 Κι' οὔλα μ' ἀνέφταν τὸν καῦμό!... Βουδὸς κιτρινασμένος,
 'Μπῆκα 'ς τὸ Φόντο, ἔμεινα 'ς τὸ ἀσκέρι ξεχασμένος!
 'Εκεῖ Πριγκῆποι, Δούκισσαις, Καβελιεραῖοι, Μαρκέσσαις,
 Κόντιδες, Μέμπρα, Δεκανεῖς καὶ... οὔλαις ἢ ἄλλαις θέσε.
 'Καρτέρηα μιά κανκαρελιὰ... τίποτα! Μιά δεκάρα...
 "Ενα «Κυρά μου!» μία σβερακί... τίποτα, νεκρομῆρα!
 Μωρ' δυὸ κλητῆρες, ἐν' αὐγὸ, δυὸ σκόρδα, ἓνα μπάτσο!...—
 "Αχ, πῶναι ἡ δόξαις σου, Τσουνή;... Πούσαι μωρὲ Πιπάτσο;..
 "Οχι πῶς εἶμαι καυκατζῆς, μὰ τ' ἀναμπουμπουλίκια
 Μ' ἀρέσουνε... 'ς τὸ θέατρο θέλω μασκαραλίκια!—
 'Βγῆκα—ξαρμάτωος!—'μπορῶ κουμποῦρα ἐκεῖ νὰ πάρω;...
 Κἀνῃκα νὰ ρίξω γιὰ χαρὰ, ἔτσι, 'ψηλὰ ἓνα συμπάρο!
 "Επessa καὶ 'κοιμήθηκα... τί ὀνειράτα χιλιάδες—
 «Οὔρρα, φωναίς, παρίπολα, συμπάρα καὶ σερενῆαίς!»

* * *

'Εξόπνησα' κουτσὰ, στραβά, εἰς τὸ Τολέδο φτάνω,
 Κ' ἔλεα μονάχος,—μὰ 'μπορῶ;... 'μπορῶ νὰ μὴν τὰ χῶς;
 Τί πλησμονὴ καὶ σούσουρο, φωναίς, θουαίς, καὶ ζέλη...
 Δὲν 'ξέρεῖς ποῦ νὰ πρωτοῖδῃς, 'ς τὴν μὰ μερὶ ἢ 'ς τὴν ἄλλη!
 Κύττα τῇ μύστραις, τῇ ἁμαξαίς, τῇ ἐπιγραφαίς, τὰ πούφια,
 Κότσους, μοδίσταις, μπρόμπολα, καὶ... πουθενὰ μιά σκούφια!
 Χάσκιζ' ἐδῶ, χάσκιζ' ἐκεῖ, κι' ἄλλου... περνᾷ τὸ γιόμα,
 Τῇ φωτογράφους, τῇ κουρεῖς καὶ... νηστικὸς ἀκόμα!
 Βραδυάστικα χάσκιζοντας—μ' ἂν εἶχα μιά φτερούγα,
 Θὰ πέτακα τῇ κολόνναις σου, χρυσῇ, πλατεῖά μου βούγα!
 Μιὰς 'φάντρας μαυρομάντηλο, μιά κούδα, ἓνα κούφου μου!
 "Οχι, γιὰ μὲ δὲν τᾶλαχνα μ' οὔλαις τῇ ωραίαίς τοῦ κόσμου!
 Φέρετεμ' ἐκεῖ, 'ς τοῦ Δάφνου μου, νὰ κἀμω δύο μπουλάτσαις,
 Καὶ πάρτε τὰ Τολέδα σας, τὰ θέατρα καὶ τῇ Πιάτσαις!
 Γιὰ μένανε, δὲ θ' ἄλλαζα τοῦ Μπλούτσου τῇ κολόνναις,
 Μ' οὔλα τὰ γκάς, τῇ 'λεχτρισμοῦς καὶ τῇ χρυσαίς κορόναις!
 Μωρ' ἂν ἐπῆα νὰ συγλυστῶ... κ' ἐδῶκα μιά πεντάρα!...—
 Ποῦ ἡ δική μας 'λευθεριά... ποῦ μόλῳς καὶ ρεπάρα!
 Καὶ μάρμαρα, καὶ μόγανα τοῦ ωραίου τους κομοδίνου,
 Δὲν τ' ἄλλαζα μὲ σὲ χρυσό, καὶ ντοῦνι τοῦ Λαπίνου!

* * *

"Αναψα, ἐκάνηκα, δὲ βαστῶ!—Τί 'Οσπίτσια, Αὐλαίς καὶ σάλια—

ΙΑΚΩΒΑΚΗΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Μπάνκους καὶ Κάσαις di pietà δὲν τὰ ψηφῶ ἡ ψυχὴ μου,
Θέλω τὴν Τραπεζοῦλάν μου, τὸ Μόντε, τό... Μπολὴ μου!

Μ' ἐπῆνε 'ς τὸ Βεζούβιο, 'ς τὴν στῆχταις, 'ς τὴ Μπομπηλ...
Μὰ ἐγὼ ἤθελ' ἄλλο γιαντρικὸ... δὲν εἶχα ὑποκοντήρια.

Τὴ Μποχάλη μου ἐγύρευα, τὸ Κάστρο!—Τὸ Γιοφύρι,
Σκοταδιασμένον, ἀσάρογο, γιὰ μὲ εἶναι πανηγύρι!

Μήπως δὲν τῶπα ὁ καφερός «Ὁμπρός 'ς τὸ Κρόον ἐρι,
Φασούλια Λόντραις, Νάπολαις, Παρίσια κι' ἄλλα μέρη».

Χαρήτε σὰς τὸ Duomo σας, θέλω τὴν Πισκοπή μου,
Τὸ μῶλο, τὴν Ἀκῆθιστο, Ἀϊ-Λιά καὶ Παπαντή μου!

Θέλω καμπάναις νιάκαραις, κληδόνους, πανηγύρια,
Μπάνταις, μερτίαις καὶ μάσκουλα, παντιέραις καὶ πλαστήρια!

Θέλω βατσέλια καὶ σκυλιὰ!...—Παπόρο καὶ καλὴά μου!—
Πῶς ἐκλαία πού σέ 'ξάνοιξα ἀπὸ μακρυὰ, Κυρά μου!—

Ἄς σέ ξανάειδα, ΦΟΡΕ μου, κι' ἄς γένω ψωμοζήτητης,
Μπόμπας, κακόρκιος, κουρελῆς, ταρκάκης μὰ... «Σπουργίτης»

1. Ἰανουαρίου 1885.

ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΡΑΞΕΝΑΔΕΣ ΤΟΥ ΣΠΟΥΡΓΙΤΗ

(ἔκδοσις τρίτη).

Σφίξε μας, μάννα, πνίξε μας! γδυμὰ κουρελιασμένα,
Εὐπλόγητα, ξεκούτρουλα, χλωμὰ καὶ φειριασμένα!

Ντούνκους, σὸρ Στατοκουάντηδες; μὲ οὔρα καὶ μὲ ζήτω
Ψόφησε τὸ βαρβάτο σας πολεμικὸ ἐνδύτο;

Κ' ἡ ἄταχταις σας σύνοδαις, φωναὶς κι' ἐπισρατῆλαις,
Σόλοι, κανόνια, προσφοραὶς, ἀλλαξοῦπουργίαις,

γαλέταις, ἐρυθρόσκαυροι, γίδια, βουλαὶς, μουλάρια,
ἀποκλεισμοὶ 'ς τὰ λάχανα, 'ς τὰ πίτουρα 'ς τὰ ψάρια,

πολεμοφόδια, ἐπίδειξες, σπατάλια, μοναστήρια,
παράσημα, προβιασμοὶ καὶ χρέγια ἑκατομμύρια!

Μονοπουλεῖα, χαρτόσημα, νοδέλα 'ς τὸν καθένα,
τόσα φορογδαρσίματα τριπλοκαμαρωμένα,

Τρικοῦπηδες, συμπόσια, Φιλήμονες, Χοιδάδες,
'ς τὰ φλογερὰ καμίνια μας καίσαμε καὶ νταβάδες,

Τίμενσοι καὶ Ἀκρόπολεις, μπόμπαις, τραγούδια, φόγια
'ποῦ 'σπαβεντάραν' οὐλοὺς μας, ἦτανε λόγια; ; ; ΛΟΓΙΑ!

Καὶ δίνε τὸ αἶμά σου, φτωχέ, πλερόνετε, ῥαγιαδες...

Φάτε μας, καταπιέτε μας, ρουφήχτε μας, φαγάδες!

Μᾶς 'πῆρετε γούρμους κι' ἄγουρους, ἀνθούς καὶ μολοχίταις,
σπασοῦκληδες, μοναχογυιούς καὶ φτωγοφαιλίταις,
καὶ ζόρκους, κητρινόμους μᾶς τοὺς 'φειροφούρις,
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τοὺς σέρονετε, γιὰ νὰ μᾶς ἀπογύστε!

Πνίχτε μας, 'ξολοθρεῦτέ μας, σπᾶχτε τὰ ζωντανὰ μας,
Λύγκους καὶ Τάκους καὶ Σπανούς, γιομῶστε τὰ χωριά μας...

Πάρτε μας γυιούς, 'κονίσματα, γυναῖκες καὶ κρεβάτια,
μὰ μὴ μᾶς ῥεζιλεύετε 'ς τοῦν ξένωνε τὰ μάτια!

'Βουλῆχτε μὲ τὰ ζήτω σας καὶ ἐθνισμό καὶ τόπο,
καὶ μᾶς 'ρεντικολάρατε, ἐνφάμηδες, πούρ τρόμπο!

Ἄςε μας νὰ φορήσουμε μικροὶ, μὰ 'σάν ἀθῶποι—
μούλους, γαλιότους, βιληδες μᾶς λένε οἱ ξένοι τόπο!

Σοῦ λέει τὸ λές...μὰ δὲν 'μπορῶ!—Ὅρσε μὲς τὴ φυλή μου...
ἔμουνα κάτου ἀπ' τὰ σκυλιὰ κι' εἶχα τὴν 'πόληψί μου!

'Πήγαινα 'ς τὸ 'ξωτερικὸ 'σὰ λόρντος δοξασμένος,
κι' ἔμουν ἀπ' οὐλαὶς τὴν φυλαὶς χυλιοπροσκυνησμένος!

Καὶ τώρα πάω 'ς τὴν ξενιτεῖάν κι' ἂν τὸ βολέσ' ἡ ὥρα
κρύβω τὸ πασαπόρτι μου νὰ μὴν τσοῦ δώσω γνώρα!

«Μὰ 'ζοῦσε, λέει, μ' ἀθάφτηγους...μὰ ἐγὼ 'ς τὴ βάφτησί σας
ἐτριπλοξέβαφτίστηκα... 'ξερήσκειφα μαζή σας!»

Κ' εἶμαι...γιὰ ματαβάφτισμα καὶ γιὰ τὴν κολυμπήθρα,
«εἶμαι καντύλι δίχως φῶς καὶ δίχως καντυλήθρα!»

Εἶχα τὴ φούρκα 'ς τὸ λαιμὸ, μὰ δῆμιους γαλαντόμους,
μὰ ἐπίσευα, εἶχα Θεὸ, πλούτη, τιμαὶς καὶ νόμους!

Εἶχα κουβέρνο ἀθῶπινὸ, σπετόρο, πολυτεσία.

'Ρεγγέντε 'ποῦ θά...φτούσατε κι' αὐλαὶς καὶ ὑπουργεῖα!

Τί λέω; μῶρ' τὸ Στραβόλαιμο, τὸ γκοντεσάμπιλό μας,
δὲ θάλλαζα μὲ τὰ 'υπουργοὺς καὶ μ' οὔλο τὸ κρατὸ μας!

Κι' ἄς εἶχα ἐγγλέζικο σαυρό—μακάρι νάχα γνῶσι—
μὰ εἶχα τὴν ἀντερέντσαις μου, κι' ἀνάπασι, καὶ γρόσι!

Μὰ ἔτρωα μὴ μπουκιὰ ψωμί κι' ἔκανα τὸ σαυρό μου,
'μύρεια νὰ 'πῶ τὸ δίκιο μου, ὠρίζα τὸ δικό μου!

Κ' εἶχα καὶ νοῦ, μὰ τάχασα οὐλα 'ς τὴ βωμφοσύνη—
'Τουρκέψαμε, 'γεινήκαμε Ζουλοῦδες, μπαμποῦνοι!

'Ελέαμε μὲ τὴν Ἐνωσι πῶς θὰ μᾶς ἔλληνιζε,
μὰ ἐσεὶς μᾶς 'ξελληνέψατε, μᾶς ἀποξάθρωπιζε!

'Εθνος, σοῦ λέει!—ποῦ βασιλεῖς καὶ ποῦ ὁ ῥεσιντέντες...
«Ὅρσε μὲς τὴν Προσάσιας σαργέντες!»

Ἐνωσι πὲρ ντιρίτο—

Νά, 'ξαφνικὸ 'ς τὰ μοῦτρα μου... 'φούγιαζα, λέει, καὶ ζήτω!
 Ποῦσαι, Ζαμπλέτα, πῶτρες καὶ τῶπες τοῦ Φισκάλε
 κ' ἔκαμα τρεῖς καὶ τέσσαρα γι' ἀγάπη τοῦ Κανάλε;
 'Στὸν ἐρχομὸ τοῦ Γλάτωνα—ὁ Θεὸς 'σχωρέσε, Σέρρα,—
 μ' ἔκαμες κ' ἐπαράτρεχα μουρλὸς μὲ μία παντιέρα,
 καὶ, «Ζήτω, ζήτω ἡ Ἐνωσι!» 'φούγιαζα, «Προχωρεῖτε!»
 κι' ὅταν μᾶς εἶπε ὁ Γλάτωνας—«Μὴ σούσουρα, σκεφθῆτε....»
 «Ἐνωσι!» τοῦ 'ξανάπαμε, «Ἐνωσι, ἐτσελέντσα!»
 κι' ἀνάψανε τὰ Ζήτω μας κάτου 'ς τὴ βεσιντέντσα.
 Καὶ τῶπε ὁ κακοῖροϊζικος, τῶπε—«Πενσάτε μέλιο,
 γιὰτὶ θὰ μετανιώσετε...» κ' ἔλεγε τὸ βαγγέλιο!
 Κ' ἐτότες μὲ τὸ Λάχτεμπερ, μ' αὐλο τὸ βουσσισμὸ μου,
 γιὰ τὸν Ἀρφρέδο ἐγκρίζα...—ἤξερα τὸ σκοπὸ μου,
 ποῦ νᾶθε 'ξεραινόμουνα!—θᾶχαμε ἀκόμα λίραις
 ἀνίσως 'μπαλωτάρανε τὸ Ροῦεσο, κι' ὄχι ψείραις!
 Μωρ' ἐποχὴ ποῦ 'χάσαμε!... Καὶ τί ἀναμπομπουλίκια!...
 'Ρικόρσα, μούρταις, φυλακαῖς, διωγμοῖς, ριζοσπαστίκια,
 καὶ Τζιριγόνττα, κι' Ἀρμυσταῖς, Δρακούληδες, Ζολῆδες!...—
 Κι' οὐλας!...—Γιὰ φιτζιαλέους βοσκούς κ' ἐνὸρκους χαλβατζήδες!
 Ποῦ ἐκεῖνος ὁ 'ξευγενισμός;... Τί χρόνια, τί ρισπέττο!
 Τώρα; ἀγκιαιούρ! καὶ «βρὲ σιχτήρ!» καὶ κοντακίαις 'ς τὸ πέττο...
 Θρέφουμε λοχανήδες καὶ τόσους μαρητσίάλους
 γιὰ νᾶναι πρωτοσύγγελοι 'ς τὰ θέατρα καὶ τῇ μπάλους...
 Ἄ!... ποῦ 'σαι, μένσα εὐγενικεῖα, καὶ κάστρο, καὶ μπαράτα,
 καὶ Κλάρεκ καὶ Καπτάν-Σπέηδες;...—Ὡ χρόνια, ὦ κολονάτα!
 Ἐκανα κ' ἔρρανα 'σὰ νεῖος μὰ δὲ μ' ἐκογιονάρανε
 ἀκόμα καὶ τῇ γάταις μου, σινιὸρ, μοῦ 'ρισπεττάρανε!
 Στὴν πιάτσα, 'ς τ' ἀρχοντόσπιτα, 'ς τὰ ὀρίτσια ρισπεττάδας
 τώρα μοῦ λέει τὸ μωρὲ κι' ὁ λοῦστρος κι' ὁ σερντάδας!
 Δούλευες κι' ἀκουιστάριζες γιὰ νὰ σὲ συχωρᾶνε...
 Μὰ τώρα ἂν ἔχης μία ρονιὰ, μία λίγδα θὰ στὴ φῆνε!
 Σπίτια, μετόχια, κόπους μας, νιτράδες καὶ παιδιὰ μας
 τὰ 'κάμαμε ἰνπεπέτουα 'ς τ' ἀδρέφια τὰ χρυσὰ μας!
 Τώρα τί λές, Καλλίνικε, Λομπάρδε καὶ Βερούκι,—
 Βέγιας, Κουρὴς καὶ συντροφιὰ δὲ 'μίληνε μὲ δίκης;
 Σὸρ Παπαῖ-Κλάδη, λέγε μας, τί λέει κι' ὁ σὸρ Κατσής,
 ποῦ μ' ἀναθεματίσματα
 καὶ νεκροκλαμπάνισματα
 ἀφώρεσε τῇ τρεῖς;
 Εὐπνᾶτε, Παπα-Παύληδες! Ἀναδάη, Ντισύλλα,

Μπαχούμη, Μπόγδο, Λισγαρᾶ, Τζίση, Μανιᾶ, Βορίλτ,
 Σούρμπη, Σιγούρο, Μεταῖξ, Καμπάνα, τόσοι κι' ἄλλοι
 τῇ καθάρῃς κι' ἀπόλυτης μαγγιόροι καὶ φιτσιάλοι,
 'ποῦ τὰ κουλούκια ἐδιώξατε μὲ ρίσικα καὶ μὲ λόγους,
 νᾶχω Γκουντζούς μαντρόσκυλα καὶ Οὐάρδους καρρολόγους!
 Τέτοιο καλὸ μᾶς 'θέλατε, Ζερβὲ καὶ Μομπερράτε,
 νὰ ζοῦμε δίχως Σύντυχο καὶ δίχως Ντέλλε-στράτε;
 Κόπιασε τώρα νὰ 'ντυῖς, κόπιασε νὰ 'ψονίσης...
 Ἄμε 'ς τὴν πιάτσα ἢ 'ς τὸ μαρκὰ τῇ στίμας ν' ἀγροικίσης!!
 Ἐτρωα παντόλα, μπανκουῖ μὲ ἔξη μπικικίνια
 Μουσκάρι 'ντόπιο θεόφυχα τὸ 'πῆρα ἐννὴά φαρνίνα!
 Κ' ἔτανε γλόρικ ὁ μαρκᾶς καὶ πανηγύρι ὁ φόρος—
 «Τέσσερα κ' ἔξη» ἄκουες αὐτὸ χάβιαρος ὁ μῶρος!
 Δὲν εἶχες... δανειζόσουν 'ς τοῦ γέρω-Καταιβάτη
 ἕνα σαλίνι, κ' ἔπαιρνες ἀπὸ νερὸ 'ς ἀλάτι!
 Τώρα ἡ πλῆθα, ὁ ταραμῆς, τὸ βούσσικο μουσκάρι,
 κουσιζοῦνε τ' ὀχτάδιπλο καὶ...—δὲ σὲ κρεντιτάρει!—
 Γιὰ κόπιασε 'ς τοῦ Χαλικιᾶ, 'ς τοῦ Δάφνου ἢ 'ς τοῦ Γληγόρη
 νὰ πάρης ἄζουλα μπισιού; σοῦ λέει, αἰδασμοὶ καὶ φόροι!
 Ῥώτησε γιὰ ἕνα σάρωμα, τὸ Μπούτσια, πόσο θέλει;—
 Μωρ' ὡς καὶ τὸ νερὸ, τ' ἄκουες; μία ντούμπλα τὸ βαφέλι!
 Σῦρε νὰ κήμης 'ποδεμὴ! πάρε 'σὰ νοικοκύρας
 ἕνα σερόβιτσι τοῦ σπιτιοῦ... θὰ φρίξης, θὰ σουπύρης!
 Μωρ' μία τρέουζα ἔκαμα κ' ἕνα τζιποῦνι τῇ ἄλλαις
 καὶ ῥάφτης καὶ πρᾶμματευτὴς μοῦ 'γδάρανε τῇ σπάλλαις!
 Ποῦ ἀκούστηκε γιὰ ῥάφτικα νὰ θῆς τριάντα φράγκα!...
 Μὴ ἂν εὐγὴς σκάρσος 'ς τὴ χρονιὰ θὰ σὲ κρεντέρ' ἢ μπάγκα;
 Μωρ' πῶς ἀλλάζανε οἱ καιροὶ!... Μωρ' ποῦν' ἐκεῖ τὰ χρόνια;
 Ποῦ τριανταροδισσέλινα, καὶ ποῦ τὰ φραντσεσκόνια;
 Ποῦ ἡ μπικανιρία, τ' ἀσημικᾶ, κ' ἐκεῖ τὰ βαλερόζα
 τὰ πράμματα τῇ νειότης μας; Ποῦ ἐκεῖνα τὰ φαμόζα
 τὰ ζεύκια τοῦ Μελησσινοῦ, γκιόσρικις, κυνήγια κι' ἄλλα,
 φέσαις τοῦ Λούντζη καὶ πικνὶα καὶ ἡ κόρσαις τοῦ Ἀμπντάλα;
 Βρίσκεις καλλέγα σήμερα; σιμάρεις ἀβεντόρο;
 Βρίσκεις χρυσοῦς Μπαχώμηδες, Σκοπιώτη, Κολυτόρο,
 Μπαμποῦλο καὶ Τιμπέριο, Ξάνθο καὶ Χρυσομάλλη;
 Ἄ! ποῦ 'σαι, Νιόνιο Μεσσαλᾶ;—Πές τα, μωρὲ Πασάλλη!
 Γλέντια σοῦ λέει: μίλειε τους... φέσαις μὲ δυο κατρίνια...
 τοῦ ἀντιπλοῦς σπλέντιντα, φαμελικὰ φερίνια!
 τοῦ ἀντιπλοῦς σπλέντιντα, φαμελικὰ φερίνια!

Καί ποῦ νά ἰδοῦνε γιλιικά.. ποῦ εἶδανε μπαρζόδα!

Ποῦ εἶδανε τὴν μπουρλαίς μας, καὶ ποῦ τὰ ξέατρά μας;

Ποῦ τὰ πρωταπριλιάτικα γουρζόζα ψέμματά μας;

Μὰ κόπιασε καὶ σήμερα νά κήμης μπαρτζολέττα...

Σὲ ἀμπλοκάrouνε ἢ πορδαίς μὲ κρούπ καὶ μὲ στελέττα!

Δός μου Νεράντζη, Μάτση, Ντραγώνα, Πελεκάση,

Κομιώτη, Κλονταρόπουλο καὶ μπάλ—μασκὲ 'ς τ' Ἀργάσι!

Δός μου Μπαρζόου, Ντικόπουλους καὶ σκέρτσα Παμφιλίσια,

Πελοῦζα, Ξεροκάστελα, Σκοπούς, Βουνά, μεθύσια,

κυνήγια 'ς τὸ Βασιλικὸ καὶ πράντσα 'ς τοῦ Νησιώτη! —

'Εδῶ σὰς θέλω ἱστορικοί, Ντε-Μπιάζη καὶ Σὸρ Χιώτη.

Νά, ματεριάλε γιὰ σοφοὺς... Γράφουνε, λέει, ρομάντσα—

Τζά, ἔχει σήμερα κάνεις, γιὰ νάχετε, κρεάντσα;

Μωρ' ἂ δὲ βρίσκω ἓνα γιαντὸ!... δός μου ἓνα Νταγιαπιέρρα,

δός μου κουμέσους, 'σάν ἐκειοὺς, καὶ δός μου ἓνα Βορτέρρα!

Μωρ' ὅσα ἔμπαζε ὁ Τσουρλὴς 'ς τὰ χρόνια τοῦ Καρρέρη,

'ς οὐλοὺς τὴν τωρινούς γιαντροὺς δὲν 'μπαίνουνε!—Μπαρμπέρη

ποιὸς κάνει τώρα μποναμά;—'Ξέτασε τὴν ἀδοκάτους

νὰ μάθης τὰ κανίσκια τους καὶ τὰ μπασίματά τους!

Ποῦ γαμπινέττα, μποτεγιὰ καὶ ποῦ ἐκεῖ τ' ἀλούπια;—

Γιὰ κόπιασε 'ς τὴν κάνεθαις νὰ μωῦρης δυὸ κουνούπια!

'Αδὰ γνωρίζεις Κυριακή; Γνωρίζεις ἄγαις 'μέραις;

Κάνεις Ααμπρὴ 'σὰ χριστιανός;... Βλέπεις τὴν κολοντέραις

κι' οὔτε σταυρὸ δὲν κάνουνε!... Σκυλιὰ, ματεριαλίστοι,

Στράηδες καὶ Ρενάνηδες!...—'μοντέρνεψε ὡς κι' ἡ πίστη!

Σπούδαζε σερνικὸ παιδί... 'πάντρεψ' τὰ θηλυκά σου...

ρίσκιάρισε ν' ἀφιδευτὴς σεκρέτο τοῦ παπᾶ σου!

Ποῦ Κατσουρέλας; εὔρες μου... δός μου τὰ ψυχικά του.—

Οὔλα μωρ' οὔλ' ἀλλάξανε!... εἴμαστε τοῦ πνιμμάτου!

Καὶ οὔλα;... γιὰ τὴν 'Ενωσι!... γιὰ 'κερὸ τὸ κουρελάκι

'ποῦ ἐπῆε 'ς τὸ παντιζόζυλο κι' ἔκλαια 'σάν παιδάκι!

'Επποῦρ...—μὰ οὔλους τς' οὐρανοὺς, νὰ σκίσης τὴν καρδιά μου

θὰ ἰδῆς νὰ σ' ἔχω 'κόνισμα, παντιέρα 'Ελληνικιά μου!

Κι' ὄχι μ' ἐτοῦτα πῶπαθα, μὰ κι' ἄλλα τόσ' ἀκόμα

νὰ ἰδῇ ἀπὸ Σὲ ὁ Σπουργίτης Σου θὰ πάη μὲ ΣΕ 'ς τὸ χῶμα!

1 Ιανουαρίου 1886

ΣΤΗΝ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΤΗΣ ΜΠΟΝΕΪΣ

(Ἐκδοσις τρίτη).

"Αν θέλῃς, Μπόνεϋ, στρατὸ,
Γραφόμεστε 'δικοί σου,
Νὰ κάψουμε τὴ Ζάκυθο,
Γιὰ τὴ γλυκεῖά φωνή σου!

'Εμπρός, Ζακυθινάκια μου, ταίς πούρσαις σας γιομίστε
καὶ τ' Ἀντριόλα τὸ νησι τρεχάτε νὰ τιμῆστε!

Πάρτε λαρνιόν, γάντια, bouquets, λουστῆτε, χτενιστῆτε,
κι' ἐκεῖ 'ποῦ ἡ Μπόνεϋ σὰς καλεῖ μὲ πόζα προχωρεῖτε.

Στεφάνια, δάφναις καὶ μερταίς 'ς τὴ διάβα της σκορπάτε,
ἀνάφτε ρόδαις, γκάς, ζουρλαίς καὶ μάσκουλα πετᾶτε.

'Ηλθ' ὁ καιρὸς νὰ δεῖξετε καὶ σεῖς τὰ αἰσθήματά σας,
τὰ στούντια, τὰ κολέγγια σας, τὰ πλούτη, τὰ μυαλά σας!

'Ηλθ' ὁ καιρὸς νὰ δεῖξετε, κάθε καλοῦ προεστάται,
τέχνη, ὡμορφιά καὶ ἡ θικὴ ἐδῶ πῶς ἐκτιμᾶται.

Βάρτε 'ς τὰ σκρίνια σας φωτιά, ὅσοι ἔχετε παράδες,
γιὰ ν' ἀκουστῆτε μιὰ φορὰ καὶ σεῖς 'σάν ἀφεντάδες!

Καὶ σὺ, σουλατσουρδίτσα μου, κομπή μου νεολαία,
κάμε τὴν Μπόνεϋ νὰ σὲ πῇ galante καὶ γενναία.

Κι' ὅσοι δὲν ἔχετε λιανὰ, γιὰτ' εἷσατε ἀπλωμένοι,
χρεωθῆτε, μὰ μὴ μένεται 'ς τὸν κόσμον 'ντροπιασμένοι!

Πάρτε βραχιόλια, ἄλυσαις, ρολόγια, δαχτυλίδια,
ροζέτταις, σπῖλλαις, μενταλλιών, ἀντικιταίς, στολίδια,

καὶ ρίχτε τα 'περήφανοι μὲ chic καὶ κορδομάρα,
κι' ἔτσι δὲ λέει τὴ Ζάκυθο νησί χωρὶς πεντάρα!

Κ' ἐσεῖς, μὲ μ. π. ρ. α. 'ποῦ 'χάσατε κρέντιτα καὶ ντιρίττα
νὰ σέρνετε τ' ἀμάξι της μὲ οὔρα καὶ μὲ ζῆτα!

Σέμπροι, καὶ δοῦλοι, καὶ μπιστοί, καὶ κόγοι, καὶ λακέδες;
πετᾶτέ της καμέλιας, κοττόπουλα, μποκέδες,

γάλλους, καερίνια, πέρδικαις, λαγούς καὶ περιστέρια
καὶ φόρα βγάνετε τῆνε μὲ πόδια καὶ μὲ χέρια.

'Ηλθ' ὁ καιρὸς ν' ἀνοίξουμε καθ' Εὐρωπαϊοῦ τὸ μάτι
ποῦ λέει, πῶς πρώτη 'ς τὴ φωνή εἶν' ἡ κυράτσα Πάτη!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΡΕΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΡΙΚΙΝΗ ΜΗΧΑΝΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Κι' ὁ Γαίγκρης πάλι συμφωνεῖ 'ς τὴ γνώμη τοῦ Μιλάνου,
π' ὅμοι' ἄλλη δὲν ἀκούσανε 'ς τὴ Σκάλα τοῦ Μιλάνου.

Ἐμπρός λοιπόν, Μπονεϊσταί, 'ς τὴ μάντσια προχωρεῖτε,
ἔφτασε κι' ὁ ἄλλος Αὐγουστός... λεφτά μὴ λυπηθῆτε.

Μὴ δίνετε ἀπόκρισι 'σὲ λέξεις σκουριασμένας,
πῶς ἔχει ὁ τόπος Μπονεϊστὰς γδυμναίς καὶ πεινασμέναις.

Ψέμματα πῶς δὲ εὐρίσκουνε δουλειὰ οἱ δουλευτάδες,
καὶ πῶς ἡ χώρα μας πεινᾷ... — Ἐμπρός Μπονεϊστάδες!

Ψέμμα πῶς θανειζόμαστε γιὰ πάγκα καὶ γιὰ κ' ὀρταίς... —
Μόντε, καὶ Μπάνκας καὶ Μπολὴ μᾶς ξέρουνε ἡ πόρταίς;

Ψέμματα πῶς ἡ διακονία φουσκώνει 'σάν τὸ κύμα
καὶ πῶς ἡ φτώχεια τὴν τιμὴν τὴ σπρώχνει μὲς τὸ κρέμα.

"Ὅλα ψευτιάς ἀνάλαταις 'ποῦ ταίς γεννᾷ ἡ λάνια,
κι' ὁποῦ τοῦ τόπου ἡ τεμπελιά πλέκει μ' αὐταίς στεφάνια.

Τῆς λένε πῶς ἐμούρλανε καμπόσους ξακληρήταίς,
τρεις ἔμπορους, ἓνα γιατρὸ καὶ πέντε Καλαρρύταίς.

Ψέμμα καὶ τοῦτο, Μπόνεϋ, μὰ τὴ χρυσὴ λαλιά σου,
γιατὶ ὅλ' ἡ χώρα 'σὰ θεὸ λατρεύει τ' ὄνομά σου!

Μᾶς ἔφερες 'ς τὴ μνήμη μας τοῦ Λουκουδιοῦ τ' ἀηδόνι,
τοῦ Γλάστονα τ' ἐπίδειξες, τὸ κιάσο τοῦ Γαρζόνι!

Σὲ βλέπουμε 'ὅπως βλέπουνε τὸ Ρώμα οἱ σκουτελάδες,
κι' ὅπως θεωροῦνε τὸ Μπαστιά τ' αὐτὸν οἱ γρασφάδες.

Σὲ βλέπουμε 'ς τὸν ὕπνο μας, ξυπνᾷμε μαγεμμένοι,
καὶ πάλι τὸ τραγοῦδί σου γροικᾷμε ξυπνημένοι!

Εἶσαι γιὰ μᾶς θεότητα, μαγία, ζουρλαμάρα
μπορεῖ νὰ τρέξουμε γιὰ σὲ μὲ δίσκο 'ς τὴν καμάρα.

Σήμερα εἶν' τῆς μνήμης σου, ἀγιάστηκε ἡ φωνή σου,
τὴν ὕσση τοῦ Γεναριοῦ τὴ γράψαμε γιορτὴ σου.

Σὰ σήμερα καθένας μας θὰ τρέχει νὰ μὴ σώνει
μὲ κασσελέττα καὶ κερί γιὰ τ' ἀγιασμένο ἀηδόνι!

"Ἐνα μονάχα σκιάζομαι μήπως καὶ μὲ πικράνει...
μὴ δὲ μαζώξω τὰ λεφτά πῶδωκα τοῦ 'Ραφτάνη.

Πάλι γιὰ ΣΕ 'ς τὸν ἄνεμο ἃς πᾶνε κι' ἄλλα τόσα,
πάρτα κι' αὐτὰ γιὰ χάρισμα, κ' ἐμὲ μοῦ φτάν' ἡ γλώσσα,

ποῦ 'ς τοῦ Κουτούζη τὸν τροχὸ θὰ νάχω ἀκονισμένη,
νὰ ψαλιδίζῃ ὅσο 'μπορεῖ τὴ μοῦρλιας ποῦ ἀπαντᾷνε.

81. Ἰανουαρίου 1880.

ἜΣ ΤΟ ΣΠΗΤΑΔΙΟ ΤΟΥ ΜΑΡΤΙΝΕΓΓΟΥ

"Εκδοσις δευτέρα

ἽΟρπίδα μου θεώρατη, γλυκὸ νανούρισμά μου,

Βαγγέλιο μου ὀλοζώντανο, εἰδωλό, 'κόνισμά μου!

Συγκινημένος, ξέσκουφος, ὀμπρός σου γονατίζω

Καὶ τὴ χρυσὴ σου ἐπιγραφή μὲ σέβας θυμιατίζω.

"Ὡς Καταφύγιο Εὐγενικό!" τοῦ κάθε ξεπεσμένου...

Μόνη, καθάρια, ζωντανή, πνοὴ τοῦ Σταυρωμένου!

Ποιὸς νὰ περάσῃ ἀδιάφορος 'μπορεῖ ἀπὸ 'μπροστά σου

Δίχως νὰ κλίνη ταπεινῶς 'ς τὴ 'σπλαχνικὴ θεωρίᾳ σου;

'Απ' ὅσα κλεῖ ἡ Ζάκυθο, παλῆα καὶ νέα στολίδια,

Καμπαναρία, Πισκοπαίς, Ἀρχοντικὰ ἐκκλησιδία,

Μετόχια χιλιοστράτων, Μόντιδες, Μπάνκους κι' ἄλλα,

Παλάτια ἀντίκα θεόχτιστα, σπήτια, μικρὰ μεγάλ,α,

Φούρνους, Καζίνα, Φυλακαίς, Γυμνάσια, Δικαστήρια,

Στρατῶνες, Ἀλευρόμυλους, Φάμπρικαις, Μοναστήρια,

Νεκροταφεῖα καὶ Θεάτρα, Στάτουαις καὶ ὅ,τι ἄλλο,

Σὺ μόνο, ἀπ' ὅλα ὑψώνεσαι, σάν τὸ Θεὸ μεγάλο!

Μακρυὰ πὸ σὲ κάθε Κακὸ—Ράσα, Σεισμοί, Πλημμύραις,

Βλογιαίς—Μπολίδες, Χολέραις—Γάμοι, Κορέοι—Κλητῆρες,

Ἀστροπελέκια, Πειρασμοί, Ριτσάτες καὶ Κουμέσοι,

Καὶ περὶ μακρυὰ σου—ἡ συφορὰ, ὁ διάβολος,—τὸ ΒΕΛΕΣΙ!!!

Πόσοι θ' αὐτοχτονόυσανε—γιὰ μένα senza dubbio—

"Ἄν ἔλειπε ἡ ὀρπίδα σου 'στερνὸ μας ἀποκούμπη.

Πόσαις νυκτιαίς 'γονάτισα σάν ἐραστὴς 'μπροστά σου,

Κ' ἐφίλησα τὴ μπόρτα σου, τσὴ τοίχους τὰ... καρφιά σου!

Βλογώντας τὴν ἀγία στιγμὴν κ' ἐκσιὸ τὸ μακαρίτη

Πῶφτιασε τέτοιαν' ἐκκλησιὰ γιὰ καθ' ἐρημοσιπτή.

Κ' ἔλεγα—Θέ μου, ἂν ἔφταιξα εἰς τὰ ζουρλά μου νεῖάτα,

Κι' ἂν μὲ παρὰ στρατὴς αὐτὰ πούφια κ' ἡ κανάτα,

Δὲν φταίω... Σοῦ τάζω, σάν κλειστῶς τὴν κατοικίᾳ σου ἐτούτη

Νὰ σὲ λατρεύω εἰλικρινά, πολύτερο ἀφ' τὰ πλούτη!..

'Εδῶ θὰ σὲ δοξάσω Θεέ! 'Εδῶ 'ς τὴν Παναγίᾳ μου,

ἽΟχτώ—ὦραις τὸ ἡμερόνυχτο, θὰ λέω τὰ πατρεμά μου!

ἽΟχτώ, καὶ Θεογονισιά!—Ἀχ! Θεούλα μ' ἄξωσέ με

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΑΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ—ἐδῶ γιὰ μὰ—ἔλα 'ξήλωσέ με.

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ—ὦραις 'ς τὸν ὕπνο μου, μόνη κρυφὴ μου σκέπη,

Ἡ παγωμένη μου ψυχὴ σὰν ἥλιο τῆς σὲ βλέπει ! —
 Πῶς εἶμαι, λέει, σωστός Πασᾶς, κ' ἔχω κατοικητὴρ
 Μία καμερούλα ζηλευτὴ γιὰ κάθε νοικοῦρι.
 Μ' ἄσπρη σκουφοῦλα, μὲ γιὰλᾶ, χορτάτος, δοξασμένος,
 Θωροῦ 'ς τὸ κρεββατάκι μου πῶς γέρνω ἀναπατημένος.
 Ἐκεῖ ἡ κουπούλα, ἡ πόρτα μου, ἡ σέκια, τὸ νερό μου,
 Τὸ «Γιορτολόγι», τὰ σκρίτα μου καὶ... κάθε κόμοδό μου.
 Κι' ὅτι μία πρέζα, λέει, ρουφῶ κυττάωντας τὸ καντῆλι,
 Νά σου τρεῖς μοῦμαις, σγρόμπικαις, κουραις — παλοὶ μου φίλοι —
 «Μωραὶ καλῶτσοι, πέρνετε, τσοῦ λέω, μία πρεζοῦλα ; —
 «Καὶ ποῦ καλῆτερα 'πὸ ἐδῶ ; ...» Ἐχω καὶ μιὰ σταλοῦλα
 «Ποῦ μοῦ τὸ 'κανισκέψανε... μία θαμπ' ἂν πῆς Σπυράκη,
 «Θὰ θυμηθῆς τὰ νηάτα μας... δοκίμαστο Ἀντωνάκη.»
 Κ' ἐκεῖ ποῦ, λέει, τσοῦ τῶδινα τρεμουλιαστά κ' ἐμίλει
 Ἐξοφου ὁ σόρ — Ἀντζούλος χουμᾶ, μ' ἀρπάζει τὴν μποτίλια
 Καὶ μπλέκουμε 'ς τὸ πάλεμα... 'γεινήκαμε κουδάρι
 Καί... ἐξόπνησα ! — Πίστεψε Θε, ὁ διάολος νὰ μὲ πάρῃ
 Ἄν δὲν καταπιράθηναι πῶς ἦταν ὁ νεράκι...
 Τόση ἀπεθῦμια αἰσθάνουμαι, γιὰ κειὸ τὸ καμεράκι,
 Ὅπου δὲν βλέπω τὴ στιγμὴ ν' ἄσπρίσω, νὰ γεράσω,
 Κ' ἐκεῖ σγομπίκλης, φαλακρός, σὰν Μπέης νὰ τὴν περάσω ! —
 Ὡ σῆς ποῦ αὐτὸ τὸ 'σπλαγχνικὸ Παλάτι κυβερνᾷτε,
 Τοῦ Γιάννη τοῦ Σπουρήτσης ας μίαν ἀγκωνὴ φυλάττε !
 Σᾶς τάζω νᾶμαι παστρικός, νὰ μὴ σᾶς κατουρηθῶμαι,
 Μὲ τοῦ ἡλίου τὸ θασίλεμα πρῶτος ἐγὼ νὰ κλειοῦμαι !
 Κιτάραις, γλέντια κ' ἔρωτες, χοροὺς καὶ μπατινάδας,
 Τὰ βίτσια μου ὅλα !... θέατρα, νογότσια, μασκαράδες,
 Ὅλα τ' ἀρνηθῶμαι, σὰν κλειστῶ 'ς ἐκείνους τῶν ἁγίων τοίχους,
 Ἐχτὸς ἀπὸ ἐνα... — ὅσο 'μπορῶ... — θε ν' ἀραδιάζω στίχους !...

1 Ἰανουαρίου 1885.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ